

Előfizetési ár

Házhoz hordva:

Egész évre 8 kor.
Félévre 4 »
Negyedévre 2 »

Postán küldve:

Egész évre . . . 9 kor. — fill.
Félévre . . . 4 » 50 »
Negyedévre . . 2 » 30 »
Egyes szám ára 20 fillér.

Selmeci Újság

Társadalmi hetilap

Megjelen minden csütörtökön.

Szerkesztőség:

Pécs Antal-utca 41. szám.

Kiadóhivatal:

hova az előfizetések és hirdetések küldendők: Kossuth Lajos-tér 4. Zárda épület.

Apró hirdetések díja szávarként 4 fillér, vastagabb betűkkel 8 fillér.

Főmunkatársak:
A főiskola hallgatói.

Felelős szerkesztő:
Wagner László dr.

Kiadó- és laptulajdonos:
Grohmann Gyula.

A lap tiszta jövedelmének 25 százalékát a „Főiskolai-Kör Otthona“ javára fordítjuk.

A rothadás.

Mindenki tapasztalhatta, hogy az enyészet és pusztulás részvétet ébreszt, lehangol. Előbb elégedetlenség vagyunk, aztán fellázadunk. Miért is kell a virágnak elhervadnia, aztán elszáradnia, az embernek miért kell meghalnia. Milyen szép is lenne, ha a virág mindig üde, az ember mindig ifjú és erős lenne.

Miért is ne lehetne ez így? Gondolkozunk, törjük a fejünket s a végén a gyöngye megnyugszik. Azt mondja, szomorú, de így kell lennie. Az erős küzd és ellenáll. Mindhiába, a küzdelemnek bukás a vége s a bukás a bölcsesség kezdete.

A bölcs későn, de rájön arra, hogy minden emberi erő véges, az isteni nagyság pedig nagy, mérhetetlen. A világrend páratlanul gyönyörű. Minden, ami történik, a lét és pusztulás, az élet és halál helyes és szükséges, a legnagyobb összhangban olvad össze.

A háború és döghalál, a rügy-fakadás és virágzás, minden, minden odatartozik az isteni rendbe. Az emberi gyöngeség és végeesség, az ellenállás és küzdelem, az erény és bűn. Aljasság és önzés, nagyság és törpeség, a szerves létezés, a bomlás, minden ahhoz a remek szerkezethez tartozik, amit világnak nevezünk.

Minden úgy van jól, amint van. Ez a mondás a bölcsesség maximuma. Tagadjuk, ellene szegülünk. Az önzés, a buta emberi gőg háboruba kerget e felfogás ellen. Hány és mi minden pusztul ebbe hasztalan. A bölcs látja csak, hogy ez a tagadás, az ellenállás és küzdelem is a törvényes rendhez tartozik.

A szerves élet a pusztulást méhében rejti születésekor, de benne van az anyagban már kezdettől fogva az ellenállás és tagadás

erője is. A létezéshez ez szükséges s annak tartama egyedül attól függ, hogy ez a tagadás, az ellenállási erők mennyire hatékonyak. A halál, a rothadás, a szerkezetben rejlő tagadó erőknek, a pozitívummal, a pusztító elemekkel való borzasztó és óriási tusája.

Győztes mindig az enyészet, a halál marad, a rothadás nyomán azonban új élet ébred. — A trágyadombokon fű, fa buján tenyészik s gyönyörű gyümölcsöt érlel. Ez a természet törvénye, az isteni rend.

A város a szerves életek sokaságából áll, maga is szerves intézmény. Ugy van alávetve a létezés bölcs és másíthatatlan törvényeinek, mint akármely más szerves egyed. Születik és meghal.

Róma története is ez volt. Kicsiből lett nagyváros, erős volt és hatalmas, aztán hanyatlott és rombadőlt. A polgári erényeket a bűn fertője váltotta fel, a pezsgő életet a pusztulás. Azt hitték, vége a világnak. Működni kezdett a tagadás, az ellenálló erő is, de hasztalan, a halál erősebb volt. A rothadás nyomán pedig új, eleven és egészséges élet kelt.

A mi városunk, ez az ősbánya-város is valamikor virágzó volt, azt mondják. Most már beteg, nagyon beteg, aki közelebről és figyelemmel nézi életét, szervezetét, látja, látnia kell, hogy az ellenálló erők a végső tusát már nem bírják, az egészség, az akaraterő egyre jobban csökken. A pusztító hatalom erőt vesz az életen. A természet törvényei érvényesülnek s ezek a törvények irgalmatlanok. Kegyelem nincsen.

Az állítás nem tulzás. Ha elfogulatlansággal alaposan vizsgáljuk a város lakóit, mint egyedeket, azoknak bármily természetű társulását, az élet megnyilatkozásait, látjuk a szomorú valóságot, a pusztulás utolsó fázisait.

Az élet, a mulandóság ezer és ezerféle. Némely szerves létezés, a keletkezés, élet és enyészet egy napig sem tart, viszont olyan is van, melynél az időhatár századokig, évezredekig számol. Ilyen az állam is.

Egy város lassan keletkezik, soká é s haldoklása is huzamos, de mint minden szerves alkotásnak, léte szintén időhatárokhoz van kötve. Ez a város már haldoklik. Tengődése eltarthat még egy pár évtizedig, talán még tovább is, de aránylag nem soká. A pusztulás mindig gyorsabb, mint a keletkezés. Már látni az oszlás tüneteit, a nedvkeringés renyhességét, a haldokló fásult közönyét.

A szellemi élet szánalmas. Gondolkozunk, de nem következtetünk. Kávéházakban, korezmákban, kaszinókban vén asszonyok módjára fecsegünk legtöbbször haszontalan dolgokról, ritkábban érdemes eszmékről haszontalanul. Néha olvasunk nem az okulás kedvéért, de szórakozás végett.

Ez az ész működésének legkezdetleesebb állapota. Szükségszerű és önkéntelen, mint a testi életnél a légzés. Tesszük, mert tennünk kell, mert hozzátartozik a szerves létezéshez.

Helyesen ítélkezni már nem tudunk, a meggyőződés alkotásához és követéséhez sem képességgel, sem erővel nem rendelkezünk. A vakmerőn és hangosan kiejtett butaság, a mesterségesen kialakult érdekesoportoknak a tömeg közé dobott sokszor tudatlanságból eredő gondolatai könnyű szerrel hódítanak.

Észjárásunk annyira lassu és lusta, hogy a gondolatokat követni nem tudjuk, megkivánjuk, hogy helyettünk mások törjék az eszüket. Az igazság megismerésére sem a tömeg, sem vezetői képességgel már nem bírnak, városunkat ezért

már nem az ész, hanem a vak esélyek kormányozzák.

A magasabb szellemi életnek semmi, de semmi nyoma nincsen. Városunk évtizedek óta kiváló szellemi alkotást nem produkált, kiváló embert nem adott az országnak. Másutt a szellemi arisztokracia mindenütt képviselve van, nálunk csak betüvetéshez értő emberek, szellemi ipart üzők és kontárok vannak. Oly lelki szegénység, mely ritkítja párját.

Anyagi tekintetben a züllés még kirivóbb. Fogyasztani tudunk, de termelni nem. A bányászat a mások vére verejtékén, az állam által összeharácsolt adófilléreken élösködik, a kereskedelem és ipar a bányászat által idecsalt s egyesek kezébe került pénzen tengődik, szintén csak fogyaszt. Kalmárkodik és kontárkodik. A mezőgazdaság a föld öserejéből sajtolja kinosan filléreit.

Nem eszünkre és erőnkre alapítjuk számításainkat, hanem a mások vagyonára, pénzére. A tömegbolondítás, a mások vagyonára való kalózkodás és osztzkodás képezi specialitásunkat. Mint az éhenhalók, már egymást emésztjük, mint a megrémültek, egymás testén gázolunk keresztül. Már nincs, amit fosztogassunk.

Vállalkozási hajlamot, képessé-

get, tudást, amely terem, hasztalanul keresünk. Takarékoskodni egyesek még tudnak, de ez is improduktív. A pénzt célnak és nem eszköznek tekintik, ez az erény a gyűjtésnél tovább jutni nem tud s áldozatul esik az egyesek bűnös kapzsiságának.

A bányászat az államot, a népet a bányai part, a város, a kereskedelem, ipar a népet fejké, az állam aztán mindegyiket dézsmálja. Ez az örökös, ostoba körforgás képezi az egész anyagi életet, mely a kallódás, gyöngeségünk s idegen termelők kapzsisága folytán az államnak már a dézsmát sem képes megadni. Ez az anyagi élet csődje, melynek a pusztulás természetes következménye.

Az erkölcsi élet ott, hol a szellemi és anyagi beteges, szintén csak hanyatlik. Az igazság bánt, a kritika idegessé tesz, akár csak a földben, sötétségben élő vakondot a világító és tápláló nap. Az igazságot megértőket és hirdetőket üldözzük, nem az ész, hanem a butaság fegyvereivel, hatalmaskodó erőszakkal, pöffeszkedő göggel.

Szolgaias gondolkodás, bujkáló gyalázkodás, meghunyászkodás, alamusziaság, kétszínűség, hízékedés, a hatalom udvarlása. Iszákosság, fennhéjázás, a mások szapulása. Ezek tündöklő erényeink.

Az önös érdek tarka összevisszaságban rombol és pusztít. Már nem bírja megérteni, hogy a közérdek ápolása az egyéni érdek legerősebb támasza. Vakok vagyunk és nem látjuk, hogy a tömeget szipolyozva magunkat tesszük gyönggév.

A hatalom az önös érdekek szolgájává teszi a tömeget, a tömeg közönyével hajtja igába a fejét s nagyobb épületesség kedvéért egymást rugja, marja, százfelé rángatja a ronda igát.

Az orvos, a szerves létezés apóloí a beteg szervezetekben az ellenálló erők nagyobb hatékonyságát mozdítják elő s ha nem sikerül, a fekélyes helyeket és sebeket vágják, égetik irgalmatlanul. A mentés néha sikerül, de ott, hol fertőzött, fekélyes minden, összetett kezekkel, némán szemlélik a pusztulást, a halál természetes bekövetkezését és csodálattal adóznak az örök isteni rend érvényesülésének, meseszerű szépségének.

Ebben a mi városunkban fertőzött, fekélyes minden, a pusztulás, rothadás már megkezdődött. Az ellenálló erők, a tagadás, a szerves élet mentési kísérletei még folyamatban vannak, de az enyészet már erőt vesz ezeken is, lassan, de biztosan haladunk az elmulás, a halál felé.

A fekélyes sebeket égetni, vágni

Vega, Deneb, Atair . . .

Irta: Icz.

— A »Selmecei Ujság« eredeti tárcája. —

Iván gróf kihajolt a dolgozószobája ablakán s kissé félrefordította a fejét, hogy jobban hallhassa a hazatérő szénagyűjtők a távolból tompán, édesen hozzá csengő dalolását. Az illatos májusi alkonyat lassan hullámozó levegője puhán, hizelegve simogatta a fél arcát és ő meglepődéssel tapasztalta, hogy végre valahára rendesen, élénken lüktet a testében.

Egy hónapja hagyta ott hirtelen — a tavaszi meeting kellős közepén! — azt az illatszertől nehéz, rekkenő levegőjű külön világot, amelynek lakói épen úgy — egészséget és lelket áldozva — futnak versengő kapkodással a raffinált szenvedélyeket kielégítő, perzselő izgalmak után, mint ahogy számtalan szürke embertársuk marakodik az éhségcsillapító falat kenyérért. Hanyatt-homlok rohant előre ebben a világban vagy tíz évig — abban a meggyőződésben, hogy élvezzi az életet. Pár hete, egy üres délutánján véletlenül gondolkodni kezdett és rájött, hogy harminc éves korára megtört a szemefénye, az arca beesett, járás közben nehezen lélegzik és — halálosan undorodik az emberektől összesen és egyenként, önmagát is beleszámítva.

Mindenek nagy meglepetésére sietve eladta a versenylovait, kilépett az összes klubokból, szakított különböző bájos ismerőivel és még csak búcsulátogatásokat sem tett. Egyszerűen megírta egy pár embernek, hogy egészsége érdekében megtelepszik a birtokán és megmásíthatatlanul, teljesen elvonult, esendes életre határozta magát. Azt nem tartotta szükségesnek hozzátenni, hogy a tizenkét év alatt (amíg t. i. a még atyja életében kötött bérlet tartott) végkép elfeledett falusi élettől, a gazdálkodástól valami újat, friss ingert, természetes nyugalmat, élvezetet — valami olyat remél, amitől lelke emelkedni, a vére buzogni kezd.

Eleinte azt gondolta, csalódott. Visszatartóan darabosnak, butának és érdektelennek találta a környezetét. Ma vette először észre, hogy istállóállaton, poros szekereken s káromkodó béreseken kívül az — orgona meg akác, a csodálatos andalító hangok, a kellemes pasztellszínek és a kedvesen izgató tavaszi levegő is körülötte vannak.

Csendesen örvendezett azon is, hogy ime, tíz pere óta jóleső érdeklődéssel képes észrevétlenül figyelni az ablak alatti violaágyat gyomláló paraszt lányok apró együgyűségeire.

Egyszerre úgy megremegett a szive,

hogy a vére arcába szökött, mintha szégyelmé eme illendőképen elfásult gentleman-külsejéhez nem illő — érzést.

Az egyik barnaképű, piros kendős lány, — aki a gyepe szélén ülve, szorgalmasan mulattatta, hazafelé készülődés közben a társait — egy nevet említett.

— . . . *Alma*, — igaz-e furcsa név? — eleinte mindig majd elnevettem magam, ha a jegyző ur szólította: ilyen nevezetű asszonyom még nem volt pedig városom is szolgáltam két álló esztendeig . . . Máskép nem éppen rossz sorom volt náluk, csak sok a dolog . . . oszt' az asszony sose hagy békét . . . Igaz, ő is vele dolgozik a eseléddel . . . Hanem . . . olyat még nem értetek . . . ahogy beadja a vacsorát, télen azonnám lefekszik, de nyáron megfürdik, rangosra fésüli a haját, olyan bő, egy darab selyem ruhába öltözik, oszt' kimegy benne a falu végére . . . Tudjátok ott a Schwarcék kis rétjén azt a három magos jegenyefát? . . . Nohát a jegyzőné az alá ül, valamelyik alá . . . ott ül sokszor setét éjszakáig . . . Az ur meg a házban kártyázik a segéd urral! . . . Mondják, az édesapjác volt a Schwarc földje valaha . . .

Itt büszkén közbeszólt a kisebbik piroskendős:

— Bizony, enyina édes anyám szolgáló

még lehet, de a fáradság, úgy látszik, már egészen haszontalan, a rothadást lassabbá tenni talán még sikerül, de a beteg testet az életnek megmenteni már nem.

De hát akkor minek a jajongás? Minek? A szerves élet pusztulásához az ellenálló erők működése is hozzátartozik, habár már céltalan. Az isteni, megmásíthatatlan törvények rendelkezése ez.

Ebben a városban a halál már megkezdte borzasztó nagy tusáját és mint mindig és mindenütt, itt is győzni fog. Ez a gondolat bánt és fellázít, okoskodunk, erőlködünk, de haszontalan, az isteni rendnek érvényesülnie kell.

A rothadás nyomán majd új élet ébred talán ennek a városnak romjain is — valamikor.

A halál országa olyan esőndes, olyan sivár.

Panama.

Póhi János ur legutóbb ígért közleményét a Selmechányai-Rónai Általános Temetkezési és Segélyező Egyesület ügyében következő levélben volt szíves adni.

A »Selmeczi Ujság« tekintetes Szerkesztőségének

Selmechányán.

F. é. április hó 14-én kelt levelemben, mely a »Selmeczi Ujság« 16. számában is megjelent, bővebb számadást ígértem az egyesület fennállására vonatkozólag. Ezt az alábbiakban közlöm.

Feltételezve, hogy becses lapja 15. számában közzétett, a nevezett egyesület igazgatóságától kapott értesítése helyes adatokon alapszik (az adatokat Szép Gábor volt szíves levélben közölni. A szerk.), az egyesület járulégmentes tagjainak száma f. é. március hó végével 2407.

Ennek alapján minden laikus ember állíthatja, hogy további 12 év letelte után, ha nem is több, de legalább annyi járulégmentes tagja lesz az egyesületnek, mint amennyi a lefolyt 12 év alatt felszaporodott, vagyis ezeknek a tagoknak a száma kétszer annyi, 4814 lenne.

Ily járulégmentes tagszám mellett csupán a kiadások fedezésére 2600 fizető tagra van szükség, mert a kiadások halálesetenként a következők:

1. Beiratási díj	30 kor.
2. Tiszteletdíj	15 „
3. Temetkezési segély	200 „
4. Különbféle kiadásokra (az 1905. évi zárszámadás adatai szerint 120 tag után 1821 kor. 66 f., egy tag után tehát)	15 „

Összesen 260 kor:

1919. évben járulégmentes tag	4800,
járulékköteles tag pedig	2600,
összes tag	7414

lenne. — A tagok elhalálozásának aránya most 4400 tagnál circa 120, — 7414 tagnál lesz 203 tag.

A halálozás növekedvén, arányosan rövidebb idő alatt lesznek járulégmentessé a tagok, számuk gyarapodásának megfelelően.

Az a biztatás, hogy annyi tagot vesznek fel, amennyi kilép, vagy meghal s ígyképen a fizető tagok száma állandó tesz, téves számításon alapszik, mert a tagszámemelési eljárás mindig csak ismétlődik s minél több tagja lesz az egyesületnek, annál gyorsabban

történik a járulék befizetése s annál előbb kell megbuknia az egyesületnek, amennyiben a járulégmentes tagok számának emelkedésével emelkedik a teher is.

Az eredeti alapszabályok szerint a tagoknak 80 koronát kellett befizetniök. 1894-től egész 1901-ig 3462 tagot vettek föl, az ezek közül elhalálozottaknak 120, 160, de többnyire 200 koronát fizettek ki, azok pedig, akik a 80 koronás tagok elhalálozása alkalmával fizették le járulékaikat, illetve a hiányzó összeget pótolták és 200 koronára tartanak igényt, aránytalanul kis alaptőke ellenében az egyesületnek igen nagy terhére vannak.

Kardinális hibát követett el az egyesület vezetősége akkor, amikor a temetkezési segély összegét felemelte, mert már a kezdet kezdetén is tudnia kellett, hogy az elhaltakat megfelelő tőkével kell pótolni, mert 2407 járulégmentes tagnak megfelelően 450.000 kor. alaptőkének kell rendelkezésre állania.

Az 1905. évi zárszámadás szerinti 65.341 kor. 45 f.-hez hozzávetve az 1906. évi tőkegyarapodást, közelebbül 80.000 kor. áll rendelkezésre (4454 — 2047) 2407 tagnak. A tőke különben nagyobb lett volna, ha a kezelési költség, mely 1895. évtől 1906. év végéig 40.000 koronára emelkedett, nem lett volna túl nagy, vagy ha a kamatok segélyként ki nem osztattak volna.

Az egyesület vezetősége néhány tagnak az egyesület iránti jóindulatát úgy hálálja meg, hogy egyesületi ellenségnek minősíti. Bizonyítja ezt a »Selmechányai Hiradó« 1905. június 18-án kelt 25. száma, melyben a közgyűlésen felszólaló és az egyesület javát előmozdítani akaró 12 egyesületi tagot önző érdek által vezérelteknek állítja és az egyesületből való kizárás fenyegetését véli őket elhallgattatni, holott a két év előtti felszólalás megszívlelése a mai állapotok megelőzését eredményezte volna.

volt náluk . . . Nagyuri kisasszony volt a cseresi jegyzőné, míg az édesapja szegényen nem hagyta árvaságra . . . Aszongya édesanyám, hogy csak tehetetlenségiben ment a jegyzőhöz . . . Pedig a gróf is sokat átjárt Cseresre a kedviért . . . igaz, hogy csak olyan kislány lehetett még akkor . . .

Itt önkénytelenül a kastélyablakra vetődött a pillantása: elhallgatott s negédes zavarral négatta a többi, hogy siessenek már, mert este lesz egyszeriben.

Körülbelül két óra múlva kényelmes nyújtott galoppban lovagolt Iván a rugalmas, gyepes mezeli uton a homályban végtelenbe vesző virágzó lóheretábla mellett. Sok év előtt sokszor lovagolt erre. Akkor is úgy tűnt fel neki, mintha édes lóhere illattal párolgó sötét víz mellett menne, amelyből apró, titokzatos lények merülnek fel itt-ott s egy darabig sebesen usznak, hogy a következő percben ismét a sötétbe vészzenek: megriadt lakomázó nyulak . . . És az a bizonytalan, aggódva remélő izgatottság is rokon lenne avval az égő diákvágyakozással, amely miatt akkor egy-egy megizzasztotta kedves vadászlovát? . . . Ugyan! . . . dehogyan! Végre is csak . . . úgy . . . az este, az emlékezés kedvéért állt lóra . . . nem is akarja . . . nem is reméli a találkozást . . .

Igy biztatgatja magát; — az arca pedig ég és a térde idegesen szorítja a lovat s mind sebesebben vágat egyenesen a felé a három fa felé, amelyek a sötétségből most kezdenek kibontakozni, büszkén meredve a csillagos égnél. Mintha háromszögbe állított hatalmas őrszemek volnának, vigyázva az elszenderült síkságra.

Az asszonyt ott találta. *Ugy érezte*, hogy a keze forrósága, a hangja szenvedélyessége, a homályból kiváló szép, erős, fehér alakja mind-mind a régi . . . Mintha nem is az asszony, hanem az a leány volna; mintha itt várt volna rá azóta, megőrizve mindent, — még az idő ellen is, a maga bohó szerelmes, esapongó valóját . . . Így érezte.

Leült mellé a szénaesomóra a titokzatosan zizegő öreg jegenye alá s a pongyola bő ujja alatt szorosán átkulesolta az asszony tömött, sima karját és magához szorította . . .

— Iván . . . emlékezel?

— Emlékezem . . . Császi, nagy diák voltam s te eleven, égő szép leány . . .

Itt . . . Ez, ugy-e, a Vega?

— Nem, ez Atair, ott szemben előttünk, az a jó öreg villámsujtott Vega, az meg itt oldalt a Deneb! Tudod, mikor neveztük el őket?

— Tudom! . . . Milyen gyerek voltam! Uristen, milyen gyerek! . . . Azt képzel-

tem, hogy kiváló érdekessé teszem magam előtted, ha folyvást a csillagokról beszélek . . . Hanem az is igaz, édes, hogy képtelen voltál megjegyezni a csillagok neveit . . .

— De azt az egy verset még most is tudom: „Vega, Deneb, Atair, égen háromszöget ír . . .“

— Igen, mert ezekről neveztük el a kedves fáinkat is!

Óh! Tudom, emlékezem a napra is . . . Ott a szemközti fa alatt álltunk . . . Én a hátad megett voltam és a Vegát akartam megmutatni és szinte bosszankodva szóltam rád: „Nézzé már, kérem . . . itt épen a fa fölött . . . kissé hátrább haloljon . . .“

Alma eltakarta az arcát és nevetve susogta:

— Én meg a világot sem akartam meglátni . . . jobban, jobban hátrahajtottam a fejem, míg a válladat éreztem . . . Félve, remegve csókoltál meg s mint a láng, úgy perzselt az arcod . . . Óh! ha még *ugy* szeretnél . . . Iván . . .

És *ugy érezte*, hogy *ugyanaz* a bohó, lán-goló gyerek öleli magához . . . Ugyanaz, akivel elnevezték sok évvel ezelőtt a három szép jegenyét: az elsőt Végának, aztán sorba menve, a másik kettőt *ugyan-ugy* Atairnak, Denebnek.

Sokáig, — sötét éjszakáig — ott ma-

Ha az előadottakat az egylet vezetősége elfogadható módon megcáfolja, vagy pedig esetleges tévedéseimet felvilágosítja, el fogom ismerni az egylet üdvös és reális voltát. (Ezt ugyan várhatja. Az egyszeregyet felforgatni nem lehet. A szerk.)

Selmecebánya, 1907. április 20.

Tisztelettel
Póhly János.

* * *

A »Selmecebányai Híradó«-ban Szép Gábor aláírásával jelent meg az a közlemény, melyet lapunknak névtelenül küldöttek be.

Állítottuk, hogy ez a közlemény a tényeket nem világítja meg. Ezt azt állításunkat szintén fenntartjuk, mint a lényegre vonatkozó eddigi előadásainkat.

A ténykérdés nagyon egyszerű. A régi tagok 80 koronát fizettek be, az új tagok 160 koronát, ha élnek, ha pedig idő előtt elhalnak, még annyit sem. A befizett pénzek kamatai segélyezésekre lesznek fordítva.

A ténykérdés: Hogyan lehet 80, vagy 160, időelőtti elhalálozás esetén esetleg egy pár koronából a tagok által jogosan igényelhető 200 koronát kifizetni.

Erre a kérdésre Szép Gábor 1907. március 12-én kelt levelében már megfelelt, amikor azt írta: »Ezen álladék mellett természetesen, hogy az eddigi megtakarított pénz is 6—7 év múlva elfogy és a jelenleg megállapított temetkezési járulékok sem lennének a jelenlegi méretben fizethetők.

A legújabb közleményében is elismeri, hogy hiba van a dologban és mentegetődik, azt mondva: »ez ugyan nem olyan hiba a dologban, mely a vezetőségen mulott, hanem olyan baj, melynek csirái más talajon keltek.« Állítja, hogy a bajjal foglalkoztak és kér, hogy itéletünket a közgyűlésig, mely az orvoslásra hivatott, függesszük fel.

A tény tehát az, hogy igenis van hiba a

dologban és ez a hiba igen nagy hiba; az, hogy ki az oka ennek, egészen mellékes, mert ez nem személyes kérdés, vagy ügy, hanem közérdekű dolog.

Ez a tény nekünk köteletségünké tette a nyilvánosságra hozást és feljogosított az ítélkezésre különösen azért, mert az egyszeregy később is csak az lesz, ami most és számtani lehetetlenségek megoldást sohasem találhatnak.

A tényeket eddig tájékozatlanságnak, jóhiszemű tévedésnek tulajdonítottuk, most már a közlemény megjelenése után, a rosszhiszeműséget állítjuk és óva intünk mindenkit, hogy az egyletbe tagul ne lépjen.

Az egylet tagjainak szaporodása csak a bukást fogja siettetni tényleg, mert minél több a tag, annál több az elhalálozás, annál gyorsabban fizettetnek le a járulékok, s ezt a súlyos helyzetet még inkább súlyosbitják a bekövetkező időelőtti elhalálozások.

Állítjuk, hogy igenis botrány az, ha körülbelül 4500 szegény ember által keservesen megtakarított fillérek biztosítva nincsenek, ha ennyi szegénysorsu ember ki van téve annak, hogy befizetett pénzét sem kapja vissza. Állításunknál a jelenlegi állapotot kell szem előtt tartanunk, és olyan emberek jövőbeli reményeit, akik eddig a rossz számításban tüntek ki, — biztatónak nem vehetjük, mert egyáltalán nem valószínű, hogy azok, akik az egyszeregyet nem tudták, a jövőben lehetetlen számtani problémákat sikeresen fognak megoldani.

E kérdésben kizárólag felelős szerkesztőnk irt eddig, ezt közölni nem volt kötelességünk, mert ez ügyben mi személyeket nem támadtunk, ha mégis megtesszük, ennek oka abban rejlik, hogy bujkálni sohasem szoktunk. Az író nem idegen, mert azok közé tartozik, akik mint utódok, igényeket lesznek lesznek jogosítva támasztani az egylet ellen, de ha idegen lenne is, mint újságírónak joga

van minden közérdekű ügygel nyilvánosan foglalkozni. Ezt szíves figyelembe vétel végett közöljük.

Mi betűkkel elvakítottatni, támadásokkal elriasztatni nem engedjük magunkat. A tapasztalt személyeskedés terére azért nem lépünk, mert erre sem elegendő idővel, sem elegendő térrel nem rendelkezünk és nem hivatásunk. De meg aztán tudjuk, hogy a megjelent közlemény nem is Szép Gábor szellemi terméke s a más dolgaiért rajta ütni nem akarunk.

Ebben az ügyben a miniszterhez is lett kérvény beadva. Reméljük, hogy a polgármester és miniszter meg fogják állapítani a szomorú tényeket. Várjuk a nyilvános beszámolást.

Ez oly dolog, amely erélyes orvoslást és nyilvános kezelést igényel, mert a szociális bajoknak, a nyomorúságos állapotoknak egyik kuforrása.

Két napihír.

Egy volt főispán milliós csődje címén a napilapok ezt a hírt hozták: »A budapesti kereskedelmi és váltótörvényszék ma Horváth Béla volt darabont főispán és neje ellen megnyitotta a csődöt. A csőd folytán több kisebb pénzintézet szenved jelentékeny anyagi kárt. A passzívák összege 1,100.000 korona, ezzel szemben a vagyon a legjobb esetben 300.000 korona.

Horváth Béla régi nemesi családból származik, éveken át országgyűlési képviselő volt és ezelőtt 12 évvel nevezték ki főispánná. A régi kormányoknak bizalmi férfia volt. Apjától Hontmegyében fekvő nagybirtokot örökölt, mely teljesen ment volt adósságoktól, az alkotmányos költségek és a reprezentáció azonban csakhamar adósságokba kergette, úgy, hogy a bir-

radtak együtt, szívük mélyén hálát adva a sorsnak, hogy újra találkoztak, amikor még nincs . . . ime, nincs — későn.

Aztán majdnem minden este ott ültek az esti gyöngye szellővel örökké beszélgető csillagnevű öreg fák alatt.

Nappal nem találkozhattak. A gróf könnyösen barangolt a gazdaságában napközben; vagy hidegen hallgatta a tisztjei számadását. A jegyzőné pedig főzött, vasalt kissé kövér, kissé korlátolt és nagyon jókedvű urára . . .

Nekik hajnal volt a mások alkonyatja; mikor leszállott a lebegő, izgató nyári szürkület, akkor ragadta meg a lelküket az élet — . . . az ő életük láza. A nappal nekik csak kellemetlen álomnak tűnt fel és este felé édesen ébredtek a valóságra . . . az ő saját csillagos, homályos, mámoros valóságukra.

Egy szédítően meleg nyári estén egyszer csak felagrott ültéből a férfi mellől Alma s szenvedélyesen tört ki:

— Iván, a tiéd akarok lenni . . . egyedül . . . örökre a tiéd . . . Vigyél el innen . . . könyörgöm édes, édes Iván, vigyél magaddal . . . el . . . messzire . . .

És bódultan támaszkodott a fa érdes derekához, két karját szerelmesen kitérve . . .

*

Iván másnap egész éjjel leveleket irt. Többek között az ügyvédjének — bizalmasan . . . hogy nem tehet másképp . . . neki ez a jövő . . . az élet! Kérte, vállalja majd el az asszony pörét . . . a férj alighanem esőkönyös lesz . . .

Reggel behívatta a kasznárját és meghagyta, hogy nézzen jó bérlő után; Genfben tudósítsa mindenről . . .

Ugy egyeztek meg Ernával, hogy ez majd azt mondja az anyósának, hogy az ura elébe megy az órányira fekvő állomásra, akinek hat órákor kellett érkeznie a széchenyi vásárról és ők a félórával előbb induló gyorsvonattal elutaznak Budapest felé.

Iván valamivel később érkezett. A virasztástól halvány, kicsit redős volt az arca, a szeme bágyadt s mintha nehezebben lélegzett volna, mikor sietve beült a váróterembe . . .

Az asszony a szemközti üvegajtón át a vonatokat nézte. Egyedül volt a teremben. Erős hátán kissé tulságosan feszült a batiszt blúz és a rosszul berakott halcsontok kellemetlenül szembetűntek. Mikor megfordult az ajtó nyílására, egy pár másodpercig idegenül nézett a fiatal emberre, aztán valamelyest fanyar mosollyal nyújtotta vöröses, dolgos kezét, — az újjait szétterpesztve . . .

Az öreg kapus éppen akkor csoszogott át a várótermen és maga elé nézve, rekedten kiabálta:

— A pesti gyors ötven percet késik. A szécsényi személy előbb jön be . . .

Az asszony ránézett a grófra s aggodalmasan kérdezte:

— Akkor . . . most mit csinálunk?

A férfi elkapta a tekintetét.

— Ez baj . . . Így nem lehet . . . Kellemetlen, de most nem segíthetünk . . . Majd máskor . . . talán . . .

Aztán udvariasan elbueszított. — Mikor a Schwartzék kis rétje mellett elmentek, öreg kocsisa odamutatott az ostorával.

— Tessék nézni, méltóságos uram, az a zsidó nem kivágatta azt a szép három fát vályunak, vagy minek?! . . .

— Az ám! — Felelt a gróf ásitva s magában szórakozottan kezdte moudogatni: »Vega, Deneb, Atair, égen háromszöget ír.« Egyszer fel is nézett az égre, mintha keresné azt a háromszöget. Persze még nem láthatta, hiszen éppen csak hogy szállani kezdett szürke, családka nyári alkonyat . . .

*

A kasznárnak mégis bérlőt kellett keresnie.

tokát tulontul megterhelte. A hitelszerzés művészetében virtuoz volt, szorult helyzetét mindig ügyesen tudta elleplezni. Dacára annak, hogy vagyona fedezetet nem nyújtott, mindig szerzett kölcsönöket. Baráti jótállásokkal egyedül 100.000 kor.-ig rántotta be az esztergomi káptalan tagjait. Horváth anyagi helyzete ezelőtt két évvel jobbra fordult, amikor másodszor nősült és Steindl tanár leányát vette feleségül. Apósa halála után 3 millió korona maradt, melynek negyede illetve meg feleségét, akivel különben is 300.000 koronát kapott. A koalíció uralomra jutása előtt néhány héttel előbb Horváth nyugalomba vonult, miután Esztergom megyét behódoltatta a Fehérvári kormánynak. Horváth különben is nagy úri életmódot folytatott és a hozományból egy fillért sem juttatott a hitelezőknek. Mikor a hozomány elfogyott, Horváth kisebb pénzintézeteknél vett fel kölcsönöket, amelyek szívesen adtak neki, mert tájékozatlanok voltak anyagi viszonyait illetően, Horváth pedig fáradhatatlanul vette fel a kölcsönöket tekintet nélkül a kamatlábra, vagy feltételekre. Ezek a hitelműveletek végül mégis megakadtak. Horváth kénytelen volt haladékat kérni hitelezőktől. Steindl özvegye ki akart egyezkedni a hitelezőkkel, akik közt 78 kisebb pénzintézet van, az alkudozások azonban nem vezettek eredményre. A hitelezők kérésére a csődöt Horváth Béla és neje ellen ma megnyitották. Tömeggondnok dr. Erdős Zsigmond ügyvéd.

A másik napihír meg így szól:

Egy volt főispán csődje. Jelentettük, hogy a budapesti kereskedelmi és váltótörvényszék Horváth Béla volt esztergomi főispán vagyonára elrendelte a csődöt. Szóltunk arról is, hogy a passzívák összege egymilliószázezer korona. Alig van a fővárosban és vidéken szövetkezet, amelynek hitelével ne élt volna vissza. És ezt a széleskörű hitelműveletet úgy tudta rendezni, hogy egyik szövetkezet sem tudott a másikkal az üzletéről. Ezen a réven sikerült neki alig három hónap alatt egyedül a szövetkezetektől körülbelül kilencszázezer koronát szereznie. Az első két részletet minden szövetkezetnek pontosan meg is fizette, de aztán hirtelen megszüntette a fizetést az egész vonalon. A szövetkezetek ekkor derűre-borúra kérétek a budapesti törvényszéknél, mint telekkönyvi hatóságnál az előjegyzést Horváth Bélának budapesti ingatlanaira. Egyszerre, mondhatni egy napon kilencven előjegyzési kérvény érkezett a törvényszékhez, ami szinte példátlan eset az előjegyzések történetében. A törvényszék az előjegyzést el is rendelte, azonban Horváth anyósa, özvegy Steindl Imréné a telekkönyvi hatóság végzése ellen fölfolyamodott a királyi táblához azon a címen,

hogy őt az ingatlanokra haszonélvezeti jog illeti meg. Horváth bukásában, mint említettük, körülbelül kilencven szövetkezet van érdekelve. Nagyobb hitelezők a Belvárosi Polgári Hitelszövetkezet negyven ezer koronával, a Magyar Törlesztési Bank negyven ezer koronával, a Fő- és Székvárosi Hitelszövetkezet huszezer koronával, az Országos Törlesztési Bank tizenkétezer koronával, a Hitelforgalmi Szövetkezet huszezer koronával. A legtöbb szövetkezet tiz-tizenötezer koronával van érdekelve.

*

Ez a szárazon megírt két napi hír egy jobb sorsra érdemes embernek tragikumát, egy közhivatalnok történetét meséli. A tanulság nagyon sok benne.

Az embert sajnáljuk, a közhivatalnokot elítéljük. Mint ember szívesen segített másokon, ha tudott. Kiválóan finom érzésű és lelkiéletű volt. Kedves és előzékeny. Urnak született és nevelkedett. Ez volt büne és hibája. Nem ismerte az anyagnak, a pénznek hatalmát, nem tudott azzal bánni. Nevetségesen szerény és vakmerően könnyelmű volt. Nem bírta megérteni, hogy egy ur szegényesen élhessen, hogy egy szegény is ur lehessen, ő pedig mindig az akart maradni. Ez okozta bukását, melyet a csőd jelent.

Története a régi rendszer tarthatatlanságát és erkölostelenségét igazolja. Ő ennek a rendszernek volt szülőtte, annak bűnei közt fogamzott és élt, ez a rendszer okozta halálát. Ennek a rendszernek jel-szava, létezni minden áron és kiaknázni azt, akit és ahogyan lehet a létezés kedvéért. Előbb tönkre ment urasan, azután eladta önmagát, a pénz kedvéért megnősült, végül áruba bocsátotta meggyőződését, hazáját, darabont lett, hogy becsületét megmenthesse. A végén elvesztette ezt is.

Csak pénzt, csak pénzt.

Mint képviselő és főispán közérdekű ügyek, állami érdekek képviseletére vállalkozott, habár saját érdekeit sem tudta megóvni. Állásából üzletet csinált, anyagi érdekért rendelkezésre bocsátotta magát hivatalát.

Minálunk főispán volt. Városi uraink a pénzintézeteknél vezetők voltak, a pénzt, a más pénzt szívesen, könnyelműen szavazták meg. Elvégre is barátságból megtenni ezt miért ne lehetne. Asztalánál nem egyszer lakmároztak. A dolog olyan egyszerű volt, az elmélet: kéz kezet mos. Ő hálátlan sohasem volt, kieszközölt mindent, amit kértek, nemességet, kitüntetést, de hát miért ne, a pénz a vagyon a legnagyobb érdem. Az itteni pénzintézetek körülbelül 40000 koronával vannak a csődben érdekelve.

Barátai az itteni urak közt nagy számmal voltak, amikor a hatalom székében állt, hízelkedtek, udvaroltak neki, most

erszényeiket fogják megnyitni és kifizetik adósságait — azt hinné az ember. Nem. Le fogják iratni tartozásait és jelenteni fogják a részvényeseknek, hogy az 1907. évben az ipar és kereskedelem pangott, sajnálni is fogják — nagyon. Ez a rendszer, ez a barátság, amely itt világot éli.

HIREK.

— **Nem lesz bérharc.** A bányamunkások kérését teljesítette a miniszter. Az erre vonatkozó miniszteri rendelet tartalma körülbelül a következő: »A miniszter f. évi május hó 1-től egyénekenként engedélyezi az alabér felemelését 20—25%-al érdem és a bányagazgató belátása szerint, sőt nincsen észrevétele az ellen sem, hogy érdemesebb és kiválóbb munkások ezenfelül is egész 30%-ig alabérjavítást kaphassanak. Viszonyul kívánja azonban a miniszter a megfelelő munka teljesítését.« A munkások kérésének kedvező elintézéséről már pénteken megjött a hír, ami nagy meglepetést keltett.

— **Városunk monografiája** két esztendei munka után nemsokára kiadás alá kerül. Ezt is a mi pénzünk bánja. Egy nagy haszna lesz a műnek, régi dicsőségünket erősen fogja hirdetni az utókor-nak. Jó volt sietni ezzel a munkával, mert ha később csinálták volna, az utódok nem valami tanulságos történetet olvastak volna. A Koháryak történetét hivatott kéz, Richter Ede írja.

— **Közgyűlés.** Hontvármegye e hóban megtartott tavaszi közgyűlésén Czobor László országgyűlési képviselő halasztást célzó indítványának elvetésével Kossuth Lajos arképének a megye díszterme számára való megfestését határozta el. A közgyűlésnek másik érdekes tárgya a báti járásbíró ügye volt. A bátvidéki törvényhatósági bizottsági tagok szokatlanul nagy számban vonultak fel. Az ipolysági ügyvédek ugyan elleneztek a mozgalom támogatását, a nagy többség azonban a törvénykezésnek a közterheket viselő közönség részére való olcsóbbá tétele és a könnyebb hozzáférhetőség végett a támogatásra vonatkozó határozatnak az igazságügyminiszterhez küldöttség útján való juttatását határozta el. Azoknak aggodalmait, akik a jogi forgalom megfelelő nagyságában nem bíztak, Ivánka László osztalta el, azt állítva: csak legyen ott ügyvéd, lesz ott pör is. Városunkra ez a kérdés azért bír fontossággal, mert ennek a járásbírósnak létesülése esetén a legnagyobb valószínűség szerint Bakabányát ettől a bíróságtól elveszik s ez az amugy is kis bíróság még jobban összezsongorodik és városunk vidéke megint kisebb lesz.

— **Halálozás.** Mint részvétellel értesültünk, Knezovits Adolfné szül. Walentiny Mária f. hó 22-én meghalt. Temetése f. hó 24-én volt nagy részvét mellett Hegybányán.

Zenekedvelők figyelmébe!!

A Gerő-féle Zeneműtár újdonságai megérkeztek. Legújabb kuplék, keringők, indulók, táncdarabok művészi kivitelű letétben, bámulatos olcsó áron, számonként 20 fillérért kaphatók

Grohmann Gyula

könyvkereskedésében, Selmecbányán.

— **Az idők változása.** Haan Kálmán vármegyei levéltárost, aki a darabont kor-szak megyei hőse volt, nyugdíjazták. Nálunk a darabontokat régi negyvennyolca-soknak hívják s ezek a régi rendszer hi-veivel karöltve vígan hatalmaskodnak. Hja! Nálunk még a régi jó csapáson ha-ladnak.

— **Jurkovich Emil** beszercebányai tan-kerületi kir. főigazgató a jövő hónapban tölti be tanárságának 25-ik évét. Ezt a napot a tankerület gimnáziumainak és reál-iskoláinak tanárai társas vacsora keretében óhajtják megünnepelni. A vacsorán részt vesznek a lyceum és gimnázium tanárai is.

— **A Selmecebányai Gyógyászati és Természettudományi Egylet** 1907. évi április hó 20-án szombaton a bány. s erd. főiskola új épületének bányavegytani tan-termében közgyűlést tartott. Dr. Tóth Imre főorvos az ipari ólommérgezések el-hárításáról tartott felolvasást.

— **Uj csendőrörs.** A belügyminiszter Bakabányán egy 5 főből álló csendőrörs felállítását rendelte el. Ez javulást jelent, mert a hegybányai csendőrség erősen túl volt terhelve kerületének nagyságával s ezt a közbiztonság nagyon érezte.

— **A lelkiismeret** nem pusztá fogalom. Bakabányán Fábri Jánosné újszülött le-ánygyermekét a patakba ölte, tettétől csak későn rémült meg s a büntetéstől való félelmében felakasztotta magát.

— **Felülfizetések.** A hegybányai Katho-likus Népkör által rendezett színelőadás-on felülfizettek: Bradoika Frigyes 5 kor., Pe-lachy Ferenc 1 k. 40 fill., dr. Faller Gusztáv 1 kor., Hajerszky Mariska k. a. 1 kor., Fischer Samu 40 fill., Lehotzky Béla 1 kor., Duschek Emilia 1 kor., Márton N. ur 40 fill., Lende Géza 1 kor., Gröbl Emil 1 kor., Bukovinszky János 1 kor., Kvasznicska La-jos 20 fill., Istvánik Mihály 60 fill. Össze-sen 15 koronát. A kegyes adományokat köszönettel nyugtázza az egyesület elnök-sége.

FURCSASÁGOK.

(Balekky Aladár levele k. Szülelhez az integrálról és a centiméterről.)

K. Szüleim!

Tudatom veletek, hogy már tudok in-tegrálni, de még nem nagyon. Ha nagyon fogok tudni, megtanítom majd a vincellé-rünket is a vakációban, mert van egy ba-rátom, aki másod éves erdész és azt mondja, hogy integrálni a szőlővesszőt is lehet és akkor több lesz a szőlő. Azt hi-szem a filoxerát is evvel pusztítják, de biztosan még nem tudom, mert csak jö-vőre tanulok növénytant. Csak attól félek, hogy sok lesz majd az absenciám ebből a tárgyból, mert ennek az absenciái duplán jönnek a világra, vagy ha szimplán is, de osztódás útján gyorsan szaporodnak kivált husvét táján. A papa ezt nem fogja hinni, mert ő csak azt hiszi, ami benne van a Rendszabályokban, pedig sok minden van a világon, ami nincs benne abban és sok nincsen, ami — benne van. A papa azt sem tudja, (ne tessék haragudni!) hogy, ami igaz, csak akkor igaz, ha centiméter-rel van kimérve. Ezt még sokan nem

tudják, de a barátom (a II. éves erdész) tudja, mert ő egyszer gyomorgöresöt ka-pott a nagyközség gyűlésén, ami igaz volt, mert ő kamarásom és két éjszaka nem hagyott aludni és ezért nem is mehetett növénytan órára. A vekker óránkat (és egy bricseszt 1 koronáért eladtuk olesó-jánosnak, hogy bizonyítványt vihessen és hiába, mert az 17 és fél centiméter hosszú papirosra volt írva, pedig az igazság csak úgy igazság, ha 17 cm. hosszú és 14 cm. széles. Ezt én nem értem és senkise érti, de ezt tudósok bűvárolták így ki, azért kérek szépen 6 kor. 40 fillért pontos mé-rőlécere.

Már nem vagyok titkos völegény, mert férjhez ment a menyasszonyom ahhoz, aki most tiz éve volt titkos völegénye, mert az feljött ide Bagos és Kórodra és nagyon ügyetlen volt. Most én bánatom-ban mindig az utcasarkon állok (de csak, ha nincs tanulni valóm) és engem három szép lány sokszor néz — a kirakatban, mert ők háttal fordulnak, de azért látnak és én is látom őket, de én sohasem ka-csintok.

Jóskának azt üzenem, hogy ne jöjjön ide, hanem maradjon jogász, vagy pedig hozzon bizonyítványt, (17 cm. X 14 cm.) hogy miért nem volt a múlt évben nö-vénytan órán, mert az mindegy, hogy még akkor nem is volt itt; aki szorgalmas, az egész életében kell, hogy eljárjon erre az órára — ez a törvény.

Kelt Bagos és Kóród sz. kir. nagyköz-segekben, 1907. április 23.

Szerető fiatalok

Aladár.

U. i. Az übereiheremet még ne tessék elküldeni, mert a firmák azt mondják, itt örökös tél van. (Az emberek lelkében. Szedő.)

IFJUSÁG.

— **Diákkongresszus.** Az országos diákkongresszus az idén Egerben fog meg-tartatni május 2., 3., 4. és 5-én. mely na-

pokon d. e. 10 órától d. u. fél 6 óráig tart-ják az üléseket megszakításokkal. — A tárgyalás végett bejelentett pontok a követ-kezők: 1. »Magyar Birodalmi Diákszövet-ség.« 2. A diákszövetség hazafias célja, kü-lönös tekintettel a pánszlávizmusra. 3. A magyar ifjuság a magyar iparért. 4. Nép-egyetem. Gazdasági egyetem. 5. Egyetemi és főiskolai almanach. 6. Munkáskurzusok és társadalomtudományi problémákkal foglalkozó debattíng-klubok alakítása 7. Főiskolai zászló-aljak. 8. Angol és holland egyetemeken divó »Filiszter-intézmény« meghonosítása. 9. Nem-zetközi diákkongresszus összehívása. 10. Egyetemi sajtó. Gyorsírászat. 11. Becsület-szék. 12. Főiskolai Sport-szövetség. 13. Kórház-egyletek szervezése. 14. Névmagya-rostítás. 15. A művészetek pártolása.

Május 3-án este a színházban diszelőadás lesz a kongresszusi vendégek tiszteletére, mely után disztrakomával kapcsolatban a »Kossuth-serleg avató ünnepély«-t tartják meg. — Május 5-én a jogakadémia polgár-sága a »Kabaret-Táncestetélyt« rendez.

— A »Gyermekvédő Liga« elnökségétől Edelsheim Gyulai Lipót aláírásával levél érkezett a főiskolai rektorátushoz, melyben köszönetét kéri átadni a főiskolai ifjuságnak azon buzgó fáradozásáért, amit a nemes ügy érdekében a gyűjtő urnák körül kifejtett.

HIRDETÉSEK.

Eladó ház!

Napos helyen vízvezeték-
kel ellátott két elkülöni-
tett úri lakosztályból és
mellékhelyiségekből álló
8 szobás ház eladó.

Bővebb felvilágosítást a kiadó-
hivatal ad.

Felhívás!

A bakabányai kölcsönös segélyző egyesület a m. kir. Kurliának a társaság feloszlását elrendelő 1311/V. 1906. sz. ítélete és 1907. évi február 24-én tartott rendkívüli közgyűlésében hozott határozata folytán felszámolás alatt állván, az 1875: XXXVII. t. c. 249. §-ának második bekezdéséhez képest felhivatnak a szövetkezetnek összes hitelezői, hogy igényeiket ezen hirdetemény harmadszori közzétételétől számított hat hó alatt bejelen-ten és érvényesíteni sziveskedjenek.

Bakabánya, 1907. április hó 4-én.

Kralik Pál,
Hlóska János,

Keviczky Adolf,
Fuchs János,

mint felszámolók.